

Tot això m'encisava, m'emocionava, em donava un al·licient i em carregava d'una energia especial:

- Vols també una picadeta o vi d'honor?.
- No, no cal. Sant Isidre és el 15 de Maig. La gent que vinga, que vinga a vore l'Església, als músics, al punt de creu, a mi ... però no a berenar.

El dia 28 de Maig ens reuníem a la Casa de la Vila per a parlar seriosament de com seria tot:

- Voldràs cadires per a estar asseguts mentre presentem l'acte, escoltem als músics i fas els agraïments?.
- Sí, sí que bé i que bonic serà tot!!

D'una primera llista de noms que vaig fer, en vaig fer un altra apuntant cada peça que em deixaria cadascú per a tindre-ho tot controlat. Anava recaptant gent i coses i tot em demostrava que seria una senyora exposició.

En un principi em feia tot molt de goig, però com que a mi personalment més que res el que m'agrada són els quadres, perquè embolicar-me en manteleries, llençols, muntar taules, etc?. Comptava en un bon nombre de quadres amb temes diferents, de molt bonics, que només calia penjar. Bé aleshores tot el que no foren quadres ho podíem deixar per un altra ocasió.

Em vaig preparar a un racó del magatzem de ca meua un escampaet en caixes de cartró per a guardar en bones condicions cada peça (tot controlat) i a partir del dia 14 vaig començar a replegar.

Al migdia i de vesprada eixia a replegar les meravelles que hem pogut apreciar i com una formigueta poquet a poquet vaig replegar tot el que més em va agradar.

Es va presentar el dia 17 de juny per la vesprada, prop de les 20'30 tenia a les meues mans el díptic que confirmava que tot allò que havia maquinajat d'uns mesos enrere fins ara, era veritat. Em va agradar tant que no parava de mirar-lo, tan blanquet, un tacte tan suau, una lletra tan juvenil, uns retrats tan reals i el més important, una programació de luxe.

Ja quedava menys, a l'endemà a les 10 de la nit havíem quedat alguns de "Lo Comité", alguns amics meus, el meu germà, jo i tot el material a l'Església Vella per a decorar-la.

Uns plegant cadires, altres l'equip de so, altres escam-

Lorena expressant-se.

pant quadres i fent puntetes per penjar-los als panels, tallant fils..., etc.

- Lorena, ací t'agrada que col·loquem estos?
- Lorena, estos més grans es poden recolzar en cavallets et sembla bé?

- Lorena, a esta alçària no estaran massa separats?

- Lorena, creus que cabran tots?

Tot ere Lorena açò, Lorena allò. No es feia un moviment que no consultaren a Lorena.

- Sí, sí, si a vosaltres us agrada a mi també!

Però volia que tot estara al meu gust.

Els van separar per temes, i com si estaren fets aposta per a l'exposició, els vam penjar als pannells:

En primer lloc es trobaven les estacions acompanyades per flors, flors i més flors.

El segon pannel el formaven una casa i quadres que adornaven dos habitacions molt principals d'ella: la cuina i el bany.

Seguidament ens trobàvem amb més cases i rellotges, molts rellotges.

- Aquest pannel l'omplirem d'abecedaris, amb lletres infantils, rústiques, dibuixets i animalets.

- Els noms i les inicials per al proper pannel, us sembla bé?

- Deixarem tots els infantils per al dos últims pannells, val? Com n'hi ha tants i són tan tendrets i amb colors tan alegres, ficaran un somriure a la cara de cada persona que vindrà a visitar-ho.

Passaven les hores i la sala de l'Església agarrava un color diferent.

Per a omplir un poc els buits tenia tres safers antics amb toalles brodades en diferents motius i en punt de creu, per supost! Una gronxadora molt elegant acompanyada de dos coixins i com a plats forts i per a ficar el "Oh!" a la boca de la gent, dues peces dignes d'admirar. Una d'elles deixada a última hora i portada expressament des de Torreblanca i l'única que no era del poble.

Vaig aprofitar una taula molt gran i molt cerimoniosa per a ficar tota classe de cosetes brodades que també em vam fer goig quan anava captant les coses.

A l'altra banda de l'Església es van quedar els pannells

Lorena emocionada.